

Burgerslachtoffers tijdens WO II op het Hingen

De bevrijding op, 21 januari 1945, van 't Hènge werd met gemengde gevoelens beleefd, omdat deze dag en de dagen daarvoor een enorme impact hebben gehad op de bevolking en de bijna 2000 evacu es. Maar de Duitse overheersing was voorbij en de bevrijders werden met open armen ontvangen dat is een gegeven.

Waarom het Hingen niet is hoeven te evacueren is nooit helemaal duidelijk geworden, waarschijnlijk omdat er niet genoeg evacuatie adressen in de buurt waren of uit strategisch oogpunt, God mag het weten. Op het Hingen en St. Joost zijn namelijk de zwaarste gevechten geleverd van heel Echt. Uitspraak Duitse officier naderhand: "Hingen und Sankt Joost dass war eine h lle"

De evacuatieverordening van 6/7 november hield aanvankelijk in dat heel Echt moest evacueren, in een herzien verordening werd later bepaald dat het Hingen en de Noordzijde van de Houtstraat, hiervan werden vrijgesteld.

Opmars Britse troepen nabij speeltuin Hingen op de achtergrond woning van Baaten

Op het Hingen vielen 9 burgerslachtoffers, waarvan 6 mannen in de periode van 19 t/m 21 januari)

Bij de familie Baaten van de Hoogveldsweg vielen twee jonge mannen de gebroeders Pit en Sjaek, waarvan wij onderstaand het verhaal weergeven dat ons door Betje (89 jaar), een zus van de slachtoffers is verteld, waarvoor wij haar zeer erkentelijk zijn.

Trouwfoto Sjaek en Mia Reuten

Pit Baaten

Namen van de slachtoffers:

Jacobus Hubertus Baaten, gehuwd met Maria Reuten en geboren 25 november 1909.

Peter Hubertus Baaten, geboren 13 augustus 1908.

Betje van Lierop Baaten vertelde ons het volgende verhaal:

Vader Baaten was in 1940 overleden. Moeder Baaten bleef achter met 12 kinderen. Jacobus (Sjaek) die gehuwd was en in Voerendaal woonde was door de linies heen naar het ouderlijk huis gekomen om te kijken hoe de situatie daar was. Helaas kon hij daarna door versterkingen aan het front en de hevige gevechten niet meer terugkeren en moest hij op het Hingen de bevrijding afwachten. Tot overmaat van ramp werd hem dit noodlottig want bij een hevig granaatgevecht sloegen Duitse granaten in bij Baaten en hij werd daardoor levensgevaarlijk gewond en is tengevolge daarvan op 20 januari 1945 in het ziekenhuis te Sittard overleden. Dit was een zware slag voor deze hechte familie, maar er zou nog meer ellende volgen.

De familie Baaten had familie wonen op de Berkelaarsweg te Echt en er werd besloten, vanwege de steeds onveiligere wordende situatie rondom het Hingen, om daar naar toe te gaan omdat Berkelaar reeds bevrijd was. Het was een hele karavaan. Alle spullen die dringend nodig waren konden niet in een keer meegenomen worden. Peter (Pit) besloot dan ook om nog een keer terug te gaan om nog wat materialen op te halen. Dit werd hem echter noodlottig want op

de terugweg werd hij in de buurt van de Kerk van Echt door een granaat getroffen en hij was op slag dood, dat gebeurde op 21 januari 1945, de dag van de bevrijding van 't Hingen.

Op hun bidprentje komt de volgende passage voor: Gehechtheid aan hun ouderlijk huis, gehechtheid die zich uitte niet alleen en niet hoofdzakelijk in woorden, maar in zorgzaamheid, in offervaardigheid, was wel een van de mooiste karaktertrekken van deze beide mannen. Het gevaar hebben ze niet gezocht maar wel het noodzakelijk werk edelmoedig op zich genomen. **ze tekst gaf de hechtheid van het gezin sprekend weer.**

Woning van de familie Baaten aan de Hoogveldsweg te Hingen

Medewerkers van de website pejerlandj willen deze indringende gebeurtenis in de familie Baaten vastleggen voor degenen die na ons komen zodat ze van deze gebeurtenissen kennis kunnen nemen. Betje van Lierop-Baaten, inmiddels 89 jaar en laatste telg van deze familie, kan zich de gebeurtenissen in voornoemd verhaal nog heel goed voor de geest halen en dit zal ook nooit uit haar geheugen verdwijnen, maar ze heeft het een plaats kunnen geven. Betje bedankt en het ga je goed.

Hingen, 8 maart 2013

Medewerkers Pejerlandj

Burgerslachtoffers tijdens WO II op het Hingen

Deel II:

Slachtoffer: Wilhelmus Hubertus Beunen echtgenoot van Maria Helena van Pol en geboren op 21 oktober 1896 (Zoon van Perjan).

Hij werd op 20 januari 1945, achter zijn eigen huis aan de St. Joosterweg nr 1, getroffen door een granaat en op slag gedood. Achterbleven zijn vrouw Lieënke, die ook nog 4 maanden zwanger was en 10 kinderen in, de leeftijd van 4 tot 15 jaar.

Betje, Moeder, Miet en Vader Beunen voor het ouderlijk huis, waar nu hun zoon Sef woont.

Het verhaal van zijn oudste zoon Graad luidde als volgt:

“ Samen met Vader en de gebroeders Heijnen gingen we achter ons huis op het veld waar een bietenkuil was, bieten schoonmaken. De rest van de familie zat in de schuilkelder , (die we samen met de familie Jeuken, vanne mölder, pas gebouwd hadden) omdat er af en toe al sprake was van heviger granaatvuur.

Op een gegeven ogenblik zei hij tegen mij: “Jòng gank nao de sjoelkelder, ich kòm auch zoa”
(Noot : In deze schuilkelder zaten behalve de familie Beunen nog 46 evacués)

Zoals toen nog gebruikelijk werd naar vader geluisterd. Ik liep toen via de “vaart” naar de voorkant van het huis om naar de schuilkelder te gaan en toen hoorde ik een vreselijke knal en vermoedde het ergste, rende om het huis heen terug naar de bietenkuil en ja hoor het was gebeurd, mijn vader lag daar helemaal verminkt op de grond en was overleden, een van de gebroeders Heijnen verloor een duim en verder hadden ze alleen maar lichte verwondingen. Dit afschuwelijke tafereel heb ik uiteraard vaak voor ogen gehad.”

Het was een bewogen onderhoud met Graad, maar hij had vooraf te kennen gegeven dat hij voor de oorlogshistorie mee wilde werken aan het vastleggen van dit noodlottig gebeuren. Hij was destijds 13 jaar en gelijk volwassen.

Het feit dat het Hingen één dag later op 21 januari 1945 bevrijd werd maakt dit relaas nog wranger.

Het getuigt van moed dat Graad, die niet zo met zijn gevoelens te koop liep, zijn emoties in dit verhaal heeft vrijgegeven en moge allen hieruit de lering trekking wat het oorlogsgeweld teweeg bracht.

Graad is helaas op 27 januari 2012 op 79 jarige leeftijd overleden.

Hingen, 5 april 2013
Medewerkers Pejjerlandj

Burgerslachtoffers tijdens WOII op het Hingen:

Deel III:

Slachtoffer: Theodorus Hubertus Beunen echtgenoot van Catharina Gertrudis Smeets, geboren 29 augustus 1902. Thei Beunen overleed op 24 mei 1940 te Coquelle bij Calais in Frankrijk en is aldaar in eerste instantie begraven. Hij is herbegraven op het kerkhof van Pey op 27 februari 1950 .

Theo Beunen als Luchtwachter

Thei was lid van de luchtwachtgroep Echt, dat was een semi-militair corps van vrijwilligers. Bij de inval van de Duitsers op 10 mei 1940 zijn de luchtwachters moeten vluchten.

Over zijn overlijden werd in een krantenartikel het volgende vermeld:

“Theo Beunen sneuvelde in een korenveld in Coquelle, iets verder dan Calais op 24 mei 1940, na eerst tezamen met de andere luchtwachters van Echt ontsnapt te zijn aan de hel op het vrachtschip de “Pavon”, dat op zee op weg naar Engeland gebombardeerd werd, waarna zij bij Coquelle in de buurt van Calais aan land kwamen.

Bij het vluchten, tijdens een gevecht, uit een brandende boerderij in Coquelle trof hem een splinter van een kartets. Hij overleed ter plekke met een soldaat uit Amsterdam en ze werden tezamen op een klein kerkhof aldaar begraven.”

In 1950 is Theo Beunen herbegraven op het kerkhof te Pey en daar ligt nu zijn particuliere oorlogsgraf

De nostalgische woning in de oorlogsperiode

Tante Trui Beunen-Smeets bleef toen, in hun woning aan de Echterstraat, achter met drie kleine kinderen van respectievelijk vijf, drie en één jaar met de hele oorlog nog voor de boeg en dat was geen kleinigheid.

In de evacuatie periode verschafte de fam. Beunen aan 27 evacu es onderdak.

Hingen, 5 april 2013
Medewerkers Pejjerlandj

Burgerslachtoffers tijdens WO II op het Hingen

Deel IV:

Slachtoffer: Antoon Rijks echtgenoot van Gertruda Hubertina Catharina Helsen, geboren op 22 mei 1900. Hij werd enkele dagen voor de bevrijding door een granaatsplinter zeer ernstig verwond toen hij granaatvuur aan het observeren was.

Bidprentje Antoon Rijks

Vader Rijks, dakdekker

In het verhaal van enkele familieleden komen de volgende items tot uitdrukking:

“Vermoedelijke overlijdensdatum is geweest 21 januari 1945. Deze was niet juist vast te stellen omdat Vader Rijks enkele weken vermist is geweest. Hij werd getroffen door een granaat achter zijn huis, toen hij granaatvuur aan het observeren was, op de Hoogveldsweg, waar Betsie en Sjaak nu wonen. Hij had een slagaderlijke bloeding aan een arm en verloor veel bloed. Engelsen die toevallig langs kwamen hebben hem verbonden en meegenomen en elders ondergebracht en dat bleek naderhand in Holtum te zijn geweest in een religieuze instelling die tevens als lazaret was ingericht. Aangezien hij herhaaldelijk door zwakte buiten kennis raakte kon men hem niet verstaan. Hij is daar ook overleden en begraven zonder dat zijn thuisfront ergens vanaf wist. Toen ook nog bleek dat moeder enkele weken zwanger was, raakte zij helemaal overstuurd.

Ondanks alle onderzoek en navragen in deze zeer hectische periode, waarbij communicatie heel erg moeizaam verliep, werd er geen spoor gevonden. Tot op zekere dag Sjeng Wijers, getrouwd met An Broos een nicht van moeder zei: “Maak mij maar een aantal boterhammen want ik ga op zoek en kom niet meer terug voordat ik weet waar vader Rijks is”. Waarschijnlijk beschikte hij al over enige informatie via het Rode Kruis en wilde hij moeder geen valse hoop geven. Hij heeft toen inderdaad ontdekt dat vader waarschijnlijk in Holtum begraven lag. Via de koster van Echt ene meneer Sevriens is toen een vergunning tot opgraving geregeld en heeft hij samen met Ome Wullem Coolen het lijk geïdentificeerd als zijnde Antoon Rijks. Vader is toen 30 maart 1945 herbegraven op het kerkhof te Pey. Aangezien Vader een zelfstandige ondernemer was (dakdekker) had moeder geen recht op een uitkering en is er een heel moeilijke tijd aangebroken voor het gezin met 4 kinderen en eentje opkomst, die op 18 september 1945 werd geboren met de naam Antoon”

Toine Reynen was geëvacueerd bij de familie Rijks en was ooggetuige van het voorval met Antoon Rijks en verstrekt de volgende gegevens:

Ome Toon, zijn vader en Toine waren buiten in de tuin het granaatvuur aan het gadeslaan en zij waren er ook getuigen van toen de toren van de kerk in Pey werd afgeschoten. Plotseling liet Toon een gil en zakte zwaar gewond in elkaar en hij verloor veel bloed, waarschijnlijk getroffen door granaatsplinters. Het was op de Hoogveldsweg een grote chaos want de slag om het Hingen was in volle gang. Het front lag stop op de hoek van de St. Joosterweg, dit was op 20 januari 1945. Engelse militairen hebben eerste hulp verleend aan Toon en hem toen in de chaos meegenomen en naar een lazaret gebracht, maar niemand wist waar naar toe. Omdat na een aantal dagen, misschien wel weken nog niets vernomen was over Toon, ging vader Reynen en Sjeng Weyers op zoek en bezochten diverse lazaretten en ziekenhuizen. Omdat Toine enkele jaren MULO gevolgd had ging hij mee als tolk omdat hij een paar woorden Engels kenden. Deze zoektocht leverde geen resultaat op. Veel later is men er achter gekomen dat Toon in een lazaret in Holtum terecht was gekomen.

In de woning van de familie Rijks aan de Hoogveldsweg tegenover café Beunen waren in de voorste (de goede kamer) de Duitsers ingekwartierd en naast de eigen familie nog drie families geëvacueerd.

Tot zover dit oorlogsverhaal opgetekend door medewerkers van www.Pejerlandj.nl

Hingen, 5 mei 2013

Moge de volgende generaties hier hun lering uit trekken.

Burgerslachtoffers tijdens WOII op het Hingen

Deel V:

Slachtoffer: Jacobus Hubertus Leurs echtgenoot van Maria Cornelia Hubertina Mertens, geboren op 29 april 1907. Hij werd op 19 januari 1945 op de Dijk te Hingen doodgeschoten door een Duitse Sluipschutter.

Gegevens uit het verhaal van Mia Jacobs-Graus:

“Aangezien de totale bevrijding snel te verwachten was vader Leurs, met een handkar alvast wat spullen naar huis gaan brengen, Echt was toen als bevrijd. Toen hij daarvan terugkwam sloeg het noodlot toe en werd hij op den Dijk te Hingen doodgeschoten achter zijn kar. Hij was toen hooguit 100 meter verwijderd van zijn evacuatie adres. Aangezien het overdag te gevaarlijk was om hem op te halen, omdat die Duitse fanatiekeling schoot op alles wat bewoog, werd er gewacht tot de duisternis was ingevallen met als gevolg dat hij vastgevroren lag, want het was een hele strenge winter.

Men heeft het lijk zelfs moeten losbikken om het te kunnen meenemen en het heeft toen enkele dagen bij de familie Graus opgebaard in de schuur gelegen, alvorens het begraven kon worden. Hij is in eerste instantie begraven op het kerkhof van Pey en naderhand overgebracht naar het Landricus Kerkhof te Echt.

Dit was de woning van Sjang Graus In de Planten Hingen, waar de fam Leurs geëvacueerd was

In de evacuatieperiode waren bij de fam. Graus veel Duitsers ingekwartierd, voornamelijk in de schuur en er waren naast de eigen familie nog 24 personen geëvacueerd.

Ook dit oorlogsverhaal is opgetekend door medewerkers van www.pejjerlandj.nl

Hingen, 5 mei 2013

Ter lering van de volgende geslachten.

Burgerslachtoffers WO II op het Hingen

Deel VI en tevens laatste aflevering

Slachtoffertjes:

Leonardus, Gerardus van Bezel, geboren 25 mei 1935 en overleden 2 februari 1945.

Zoon van H van Bezel (Baerke vanne Bezel), roepnaam Leo.

Peter Gerardus Marie van de Ven, geboren 16 november 1935 en overleden 3 februari 1945 (zoon van Pit van de Ven) Roepnaam Sjra.

Beiden zijn overleden door het ontploffen van achtergebleven oorlogstuig, zijnde een tankmijn of een panzerfaust, dat wordt niet helemaal duidelijk. Het gebeurde op De Dijk in een wei tussen de woningen van Graadje Vergoossen en Sjang van Bezel.

De inmiddels overleden Agnes Peters-Vergoossen kon zich het vreselijke gebeuren, toen ze het verhaal vertelde en zeker de confrontatie nog herinneren als de dag van gisteren, het was afschuwelijk.

In haar zeer bewogen verhaal dat met veel emoties gepaard ging vertelde zij het volgende:

“ Bij de familie Vergoossen (Bie Graadje de bekker) waren na de oorlog een soort politiefunctionarissen ingekwartierd, die onder meer belast waren met het arresteren van en het onderzoeken uitvoeren naar “foute” Nederlanders. Een van hen zag op een gegeven moment dat er in de wei, die tussen de bakkerij en het huis van Sjang van Bezel lag, een jongen lopen die iets op zijn rug droeg en dat bleek een mijn te zijn. Zij brachten hem aan het verstand dat het levensgevaarlijk spul was en dit heel voorzichtig op de grond moest leggen terwijl zij op afstand toe keken. Achtergebleven oorlogstuig lag destijds her en der verspreid en werd incidenteel in zijn totaliteit opgeruimd.

Leo en Sjra hebben waarschijnlijk naderhand dit spul gevonden en zijn ermee gaan experimenteren, want Agnes hoorde een tijdje later een vreselijke knal en zij rende naar buiten en het kwaad was al geschied. De omschrijving van de aanblik zoals zij verwoordde is te luguber om aan het papier toe te vertrouwen.

Leo van Bezel was onherkenbaar verminkt en bleef op slag dood en Sjra van de Ven is 's anderendaags in het ziekenhuis overleden. ”

Jo van de Ven (Broer van Sjra) bevestigt dit verhaal en geeft nog de volgende aanvulling:

“Sjra vertouwde het waarschijnlijk niet helemaal en was een eindje uit de buurt toen de ontploffing plaats vond. Trientje en Jo van Bezel waren getuigen en kregen ook verschillende splinters in hun lichaam. Sjra is nog op eigen kracht naar binnen gelopen en zakte toen in elkaar. Een militaire arts die gewaarschuwd was, was snel ter plekke trok zijn conclusie, hij heeft Sjra in een laken gewikkeld en meegenomen naar een ziekenhuis waar hij daags daarna overleed.

Volgens Jo was het oorlogstuig een “panzerfaust”, maar is ook niet zo belangrijk.

Sjra is in eerste instantie begraven in Sittard, in verband met vervoersproblemen, en is later herbegraven op het kerkhof van Pey”.

Deze zeer tragische gebeurtenis dompelden het Hingen weer diep in de rouw, ongeveer twee weken na de bevrijding. De vreugde van de bevrijding veranderde nogmaals in grote droefenis.

Medewerkers van Pejjerlandj willen geen oude koeien uit de sloot halen of wonden openmaken, maar vinden het belangrijk dat deze verhalen voor de geschiedenis vastgelegd worden, zodat ze niet verloren gaan. Dit verhaal is dan ook opgenomen op de website van www.Pejjerlandj.nl onder de rubrieken van René Rutten, alsmede in de Kroniek over de gebeurtenissen op het Hingen tijdens de tweede wereldoorlog.

Pejjerlandj is het Waekblaad zeer erkentelijk dat ze deze verhalen hebben willen opnemen in hun weekblad.